

Livstegn fra Okhaldhunga, januar 2024

Kjære dere,

Nå har vi nettopp feiret jul med alt hva det rommer av fest og feiring og det ufattelige mysteriet at Gud ble menneske. Håper dere har hatt en fin jul der dere har vært og at starten på 2024 har vært god.

Her kom jula ikke bare med jubel, men med avslutning av sykepleier-skolen, og med farvel for mine gode Australske naboer som har vært her det siste året. I romjula var det dessuten review møter; tilbakeblikk på året som har gått i samfunnshelse prosjektene som sykehuset driver. Dette involverer også mental helse arbeidet.

Når jeg skriver dette er jeg i Kathmandu, snart på vei til Bajhang, helt vest i Nepal. Jeg er så heldig å få en tur dit nå sammen med to som er på oppdrag for Normisjon. De skal lage en liten film om arbeidet der. Det er fire år siden jeg jobbet der, og jeg gleder meg og er spent på å komme tilbake.

Etter turen til Far-West skal jeg tilbake til Okhaldhunga. Planen er at jeg skal jobbe mer på føden og med sykepleierne der som en slags fagjormor/ sykepleier. Er spent på hvordan det vil fungere i praksis, be gjerne om at jeg finner gode måter å fylle den rollen på. Det skal i det hele tatt bli spennende å se hva dette året bringer og hvor Gud leder. Be for oss! For sykehuset og alle oss som jobber der, om at arbeidet og tjenesten må få være til velsignelse og helse, spesielt for de fattigste, og til Guds ære – slik mottoet til sykehuset sier.

Her er noen glimt av det som har skjedd siden sist:

Det siste kullet med studenter har fullført eksamen og alt av andre praktiske kriterier. Da sykehuset hadde sin årlige piknik like før jul var det også avskjed for dem. De var kledd i sin fineste sari-stas (jentene hadde i alle fall pyntet seg!). Det har vært et sant privilegium å følge disse.

Kjenner meg stolt over dem og full av ønsker om at det skal gå bra med dem i livet. Forhåpentligvis vil noen av dem også begynne som sykepleiere her i Okhaldhunga etterhvert. Be gjerne for dem.

Med denne avslutningen var det også avskjed for Manju, som har vært rektor på sykepleierskolen siden starten. Hun har også vært en solid støtte og venn for meg, og jeg vil savne henne. Be om at dørene åpner seg for henne videre.

'Det blir veldig trist for deg når vi reiser' sa Oscar på fire, min nabo det siste året. Og det er helt sant,

det gjør vondt i hjertet, men avskjeder og velkomster er en stor del av livet her. Mor Kristenne er kirurg og har gjort en stor innsats på sykehuset, mens far Ryan først og fremst har holdt fortet hjemme. Vi fikk i alle fall gleden av å dele jula med to sprekkeferdige barn. Nå er de tilbake i Australia. Her er fra kvelden før de reiste.

Ellers har vi fått to nye expat-leger på sykehuset: Angus og Kirsty McKellar fra Scotland. Det er fremdeles usikkert hvor lenge de blir værende, men for vår del har de uansett vært en stor velsignelse siden de kom. Med sin svingende skotsk, mye engasjement og friske øyne på arbeidet. Angus tar over etter Dr John som medisinsk koordinator på sykehuset når han og Sally reiser i februar (en annen avskjed som vil være vanskelig). Kirsty har fremdeles en jobb å følge på de Ytre Hebridene, så kommer til å være her i bolker om gangen.

Her er vi på besøk hos pastor Dik Lal sammen med Dr John, Clare, og dessuten Grethe Raddum og Astrid Ruud som kom på besøk en helg her i høst.

Når det gjelder Mental Helse prosjektet så kom nyheten i oktober om at det er mindre penger enn

forventet fra Digni og at prosjektet dermed må avsluttes. Det har vært mye jobb og en lang prosess for å få dette arbeidet i gang. Behovene er store, og det er mer enn skuffende at det ikke kan fortsette som planlagt. Men slik er det altså. Så nå har vi lagt en exit plan for de neste månedene. Vi håper avslutningen kan bli så bra som mulig, og at de lokale myndighetene og

de som har fått kurs på helsepostene vil kunne ta noe av arbeidet videre selv. Etter planen vil prosjektet gå fram til mai i år. Bildet er fra et møte med de lokale myndighetene i Khijidemba i desember der vi delte hva som er blitt gjort i 2023 og om exit-planen for i år.

På denne turen til Khijidemba hadde vi også møter og kurs med lokale helseposter, med volontører som driver kvinnegrupper, med skoleungdom og lærere. Ambika er en stor kapasitet og flink formidler. Det er som at et ekstra gir har satt inn nå; at vi trenger å gjøre så mye som mulig, før prosjektet avsluttes.

Nirmala, er psychosocial counsellor i Khijidemba. Hun er en arbeidsom og trofast person som følger opp pasienter i avsidesliggende landsbyer og områder. Her med kveldens måltid under armen. Jeg hadde grudd meg til å dele at vi ikke får fortsette arbeidet. Men hverdagen her er usikker fra før, og folk ser ut til å ta slike endringer med større fatning enn en norsk ville gjort. Noen vil kalle det fatalisme, andre sinnsro.

Så fikk vi stort besøk av Normisjons' ledere: Kjetil Vestel Haga (generalsekretær), Tore Bjørsvik (internasjonal leder), og Eli (landansvarlig for Nepal og min nærmeste leder i Normisjon). Spennende

med et slikt besøk, og en oppmuntring at de kom den lange veien til Okhaldhunga. På bildet er også Andreas fra Bibelskolen i Grimstad som fikk slengt seg med på turen.

Besøket bekrefter også Normisjonens engasjement for dette

stedet som en solid partner som har støttet og bedt for arbeidet her over mange år.

Med Normisjons' folket var vi en tur rundt for å se på CBR prosjektet som også støttes av Normisjon/ Digni. Da var vi blant annet innom Dalamu Sherpa og familien som jeg kjenner fra yngste sønnen ble født tidligere i år. Det går bra

med dem, de viser et livsmot som gjør inntrykk på alle som møter dem.

Okhaldhunga ligger ikke langt unna de mektigste fjellene som finnes. Med en slik bakgård er det bare å komme seg ut på tur når man kan. Har fått noen fine turer i høst, det gir påfyll og pusterom i en stadig omskiftelig hverdag. Må dere også, der dere er, finne påfyll og pusterom og livsmot for dagene. Takk for at dere er der, og takk til dere som ber for oss. Det setter jeg utrolig stor pris på.

Velsignet 2024 til dere, og må dere få være til mye velsignelse!

Hilsen Liv

The Gate of the Year, av Minnie Louise Haskins, 1908

*I said to the man who stood at the gate of the year:
'Give me light that I may tread safely into the unknown.'
And he replied:
'Go out into the darkness and put your hand into the Hand of God.
That shall be to you better than light and safer than a known way.'
So I went forth, and finding the Hand of God, trod gladly into the night.
And He led me towards the hills and the breaking of day in the lone East.*

Ps. Når jeg har fullført dette brevet er jeg allerede i Bajhang. Utrolig fint og spesielt å være tilbake her. Be gjerne for disse dagene. Jeg er tilbake i Okhaldhunga 21.jan.